

Č. 10.543.

Pošta. — Živnostenské právo: Autobusová linka zřízená poštou je »zřízena státní správou«.

(Nález ze dne 16. května 1933 č. 8592.)

V ě c: František H. v N. proti zemskému úřadu v Praze o zánik koncese k periodické dopravě osob autobusem.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 6. června 1930 sdělil okresní úřad v Novém Městě n. Met. st-li, že podle podmínky obsažené v listině o udělení koncese k provozování periodické dopravy osob autobusem na trati N.—D. z 27. března 1929 tato koncese zanikla dnem 21. května 1930, kdy státní správa poštovní automobilové dopravy zahájila na této trati pravidelnou dopravu osob autobusem. Úřad pohrozil st-li trestním stíháním, kdyby dopravu dále provozoval. Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. — — —

O stížnosti uvažoval ns takto: — — —

Stížnost dovozuje, že podmínka koncesní listiny o zániku koncese o provozování periodické dopravy osob autobusem nebyla splněna, poněvadž autobusovou linku nezřídila státní správa, nýbrž státní pošta jako státní podnik (zák. č. 404/22, nař. č. 206/24). Stížnost vychází v tomto směru k názoru, že ve věcech »státní správy« funguje pošta jako orgán státní správy jen při doručování úředních spisů, snaží se dovésti, že ve všech jiných funkcích je pošta obchodním podnikem od »státní správy« odlišným a že proto zřídila-li uvedenou autobusovou linku státní pošta, jakožto státní podnik, nelze tvrditi, že by ji byla zřídila »státní správa«. Není prý proto splněna podmínka koncesní listiny o zániku st-lova oprávnění k periodické dopravě osob autobusem a neměl žal. úřad zákonného podkladu pro svůj výrok.

Nss nemohl shledati, že by tento obmezující výklad měl oporu ve znění uvedené koncesní podmínky.

Podle přirozeného významu slova rozumí se všeobecně »správou« obstarávání určitých záležitostí a péče, aby byly vedeny jednotným směrem a za určitým účelem. Důsledně nutno »státní správou« rozuměti podle tohoto gramatického výkladu činnost a péči, kterou podniká stát ke splnění svých úkolů. V tomto širokém pojetí pojmu »státní správa« je však zahrnuta i ona činnost, při níž stát jedná ve stejných formách jako ostatní právní subjekty a jež je juristicky totožná s činností subjektu soukromého. Je proto stížnost v zásadním omylu, má-li za to, že »státní správou« dlužno za všech okolností vyrozumívati toliko veřejnou státní správu jako reprezentanta a nositele t. zv. vrchnostenské (výsostné) moci a veřejné péče.

Jak nesporno, byla koncese periodické dopravy osob autobusem udělená st-li dekretem okresního úřadu v N. 27. března 1929 vázána podmínkou, že koncese zaniká kdykoli beze vší náhrady, zřídí-li státní správa vlastní automobilní trať směru stejného nebo nepříliš odchýleného. Ze souvislosti předmětu koncese s účelem uvedené podmínky vysvítá, že výrazem »státní správa« nemohl a nechtěl jmenovaný okresní

úřad vyznačovati orgány státní správy jako representanty výsostné moci, nýbrž že měl na zřeteli stát jako podnikatele automobilové dopravy vůbec. Kdyby se jim mělo rozuměti v užším smyslu, jaký jim přikládá stížnost, musilo by to být v podmínce nějak vysloveno nebo aspoň naznačeno. To se však nestalo. Zřídila-li tedy uvedenou autobusovou linku státní pošta jako státní podnik, zřídila ji »státní správa« a jest tudíž splněna podmínka obmezující koncesní oprávnění st-lovo.

Č. 10.544.

Tituly: * Nárok na stavovské označení »inženýr« podle § 5 cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z. není podmíněn požadavkem, aby žadatel byl obyvatelem čsl. republiky.

(Nález ze dne 16. května 1933 č. 8683.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 3690/24.

Věc: Karel P. v Římě proti ministerstvu veřejných prací o užívání stavovského označení »inženýr«.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Min. prací zamítlo nař. výnosem žádost Karla P., vedoucího společníka firmy... v Římě o povolení užívati stavovského označení »inženýr« podle cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z., jelikož rozhodnutím býv. osp-é v Jablonci n. N. z 11. dubna 1921 pozbyl čsl. státní příslušnosti a není obyvatelem čsl. republiky.

Stížnost vytýká jako vadu, že prý žal. úřad nerozhodl o eventuelním petitu st-lově, aby mu bylo vydáno potvrzení o tom, že je oprávněn užívati stavovského názvu inženýr, resp., že by mu byl tento název přiznán, kdyby byl podržel čsl. státní občanství. Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Je pravda, že st-l ve své žádosti tento eventuelní petit vznesl a že nař. rozhodnutí se výslovně a zvlášť touto částí žádosti nezabývá. Ale nař. rozhodnutí je vyřízením celé žádosti st-lovy, kterou in toto, tedy i eventuelní petit její, zamítá. Neuvádí ovšem, proč jej zamítá, ježto důvody rozhodnutí zřejmě týkají se jen petitu hlavního. Ale neuvedení důvodů není v daném případě vadou podstatnou, ježto po názoru nss-u st-l na kladné vyřízení této své in eventum položené žádosti neměl vůbec nároku. Z předpisů cís. nař. č. 130/1917 a vl. nař. č. 411/21, jichž se st-l v žádosti své dovolával, nelze dovoditi, že by žal. úřad byl povinen ano ani oprávněn vydávati potvrzení o tom, že někdo, kdo nárok na stavovský název inženýra, opřený o § 5 cit. cís. nař. uplatňuje, je či byl již před rozhodnutím o nároku tom názvu toho užívati nebo o tom, že by mu užívání názvu toho bylo povoleno, kdyby nevadily určité skutečnosti. Neboť normy ony upravují toliko, kdo je oprávněn užívati názvu inženýr, a to již na základě vykonaných studií a komu a za jakých podmínek lze název ten i jinak přiznati. O tom rozhoduje — pokud jde o absolventy vyšších průmyslových škol — ministr prací, který, jsou-li podmínky § 5 cit. cís. nař. požadované dány, povolení to dá a je pak ten, jehož žádosti bylo vyhověno, oprávněn názvu toho užívati. Vydávati